

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/52/2023
Identifikačné číslo spisu:	6419203028
Dátum vydania rozhodnutia:	09.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6419203028.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P., narodeného B., zastúpeného Mgr. Petrom Miklóssym, advokátom, Vráble, Hlavná 1221, IČO: 42125308, proti žalovanej G. narodenej B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Špireková & Partners, s.r.o., Žiar nad Hronom, Námestie Matice Slovenskej č. 6, IČO: 47232811, o zaplatenie 26.613,92 eura, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 23C/16/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. februára 2023 sp. zn. 15Co/69/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. apríla 2022, č. k.: 23C/16/2019-742 žalobu o náhradu škody zamietol a žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku po citácií aplikovaných právnych noriem mimo iného uviedol: „17. Žalobca sa podanou žalobou domáhal priznania nároku na náhradu škody, ktorej výšku vyčíslil sumou investovaných peňažných prostriedkov zo stavebného úveru do rekonštrukcie bytu č. 1, evidovaného na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území V., pričom škodu mu mala spôsobiť žalovaná, ktorá mu bola po dopravnej nehode, v dôsledku ktorej utrpel vážne zranenie, ustanovená za opatrovníčku po tom, ako bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony. Žalobu žalobca odôvodňoval tým, že žalovaná z rekonštruovaného bytu bez oprávnenia odstránila hnutelné veci, ktoré nakúpil z peňažných prostriedkov zo stavebného úveru ...

20. V prejednávanej veci nebolo medzi stranami sporné, že vlastníctvo k predmetnému bytu č. 1, vedenému na LV č. XXXX v k. ú. V., žalobca nikdy nenadobudol, nakoľko hoci ako kupujúci uzavrel dňa 01. 06. 2004 s manželmi X. kúpnu zmluvu, na základe ktorej mal predmetný byt nadobudnúť do vlastníctva, k vkladu tejto kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností nikdy nedošlo, vzhľadom na čo k prevodu vlastníctva k bytu z predávajúcich na žalobcu nikdy nedošlo a žalobca predmetný byt nikdy

nenadobudol do svojho vlastníctva. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca okrem bytu č. X na LV č. XXXX, ktorý po uzavretí kúpnej zmluvy s manželmi X. osobne užíval, vlastnil aj ďalší byt č. X v V., vedený na LV č. B. Zároveň z oznámenia o vinkulácii poistenia objektu (na č. l. 164 spisu), ktoré predložil žalobca, vzťahujúcim sa k zmluve uzavretej s K. mal súd preukázané, že poisteným objektom bol byt žalobcu č. XX na A. v K., pričom bydlisko žalobcu je na predmetnom doklade, ako aj na dokladoch preukazujúcich účelové použitie stavebného úveru uvedené adresou žalobcu S.. Z týchto skutočností súd vyvodil, že žalobca v predmetnom období vlastnil viacero bytov. Hoci z výpovedí manželov X. a Y. E. mal súd preukázané, že žalobca byt č. X, vedený na LV č. XXXX, rekonštruoval, rozsah tejto rekonštrukcie, t. j. či všetky finančné prostriedky deklarované podľa účelového použitia k zmluve o stavebnom úvere boli použité na rekonštrukciu tohto bytu, preukázaný nebol. Výpoveď Y. E. v súvislosti s výmenou kotla, (ako jednej z položiek - tovaru zo zoznamu dokladov účelového použitia k vydokladovaniu poskytnutého úveru), ktorý uviedol, že kotol bol v predmetnom byte žalobcom vymenený, bola v rozpore s výpoveďou manželov X., ktorí uviedli, že k výmene kotla žalobcom nedošlo. Súd hodnotiac výsledky dokazovania v súvislosti s rekonštrukciou poukazuje aj na rozpor vo výpovediach manželov X., ktorí v rámci výsluchov v trestnom konaní vedenom na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Topoľčanoch uviedli, že mali vedomosť o tom, že žalobca si dal do bytu novú kuchynskú linku, čo vyplýva z uznesenia OR PZ v Topoľčanoch, odbor kriminálnej polície z 26. 04. 2019, ČVS:ORP-122/VYS-TO-2019 (č. l. 55 spisu) a ich výpovedí v tomto konaní na pojednávaní dňa 14. 01. 2022, ktorými túto skutočnosť nepotvrdili, resp. nevedeli sa jednoznačne vyjadriť. Z vyššie uvedeného oznámenia o vinkulácii poistenia objektu (na č. l. 164 spisu), mal súd zároveň preukázané, že dokladmi o účelovom použití stavebného úveru žalobca deklaroval použitie týchto prostriedkov na rekonštrukciu poisteného objektu, ktorým bol byt žalobcu č. XX na G., teda nie byt č. X., evidovaný na LV č. B. v V. O pravdivosti tohto listinného dôkazu, ktorý predložil sám žalobca, súd nemal dôvod pochybovať, pričom sám žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že si na skutočnosti pred dopravnou nehodou nepamätá, a nepamätá sa teda ani na samotnú rekonštrukciu bytu. V konaní preto nebolo jednoznačne preukázané ani len to, že predložené doklady účelového použitia stavebného úveru poskytnutého K. v objeme 26.613,92 eura (801.771 Sk) sa vzťahujú k rekonštrukcii bytu č. 1, vedeného na LV č. XXXX v k. ú. V. Pokiaľ by aj súd prijal záver, že finančné prostriedky z tohto stavebného úveru boli skutočne investované do rekonštrukcie tohto bytu, čo súd opätovne zdôrazňuje, že to nebolo v konaní žalobcom preukázané, je nutné prisvedčiť žalovanému, že keďže žalobca sa vlastníkom tohto bytu nikdy nestal, investovaním do jeho rekonštrukcie, by došlo k zhodnoteniu bytu vo vlastníctve manželov X., pričom zabudovaním hnuiteľných vecí do bytu sa tieto stali jeho súčasťou a od momentu ich zabudovania žalobca prestal byť ich vlastníkom. Z vykonaného dokazovania nie je zrejmé, prečo k vkladu predmetnej kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností nedošlo, žalobca si však musel byť vedomý toho, že vlastnícke právo k predmetnému bytu nenadobudol. Investovaním do rekonštrukcie bytu ešte pred nadobudnutím vlastníctva k bytu, preto musel byť uzrozumený s tým, že rekonštruuje byt v cudzom vlastníctve. Hodnotu týchto investícií by si preto mohol uplatniť len voči vlastníkom bytu titulom vydania bezdôvodného obohatenia, čo aj urobil výzvou zo 14. 11. 2018. Z výpovedí svedkov D. X. a S. U., resp. vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani skutkové tvrdenie žalobcu, že by žalovaná veci, ktoré sú predmetom tohto konania, a od ktorých žalobca odvodzuje uplatnený nárok, z bytu odstránila. Len zo skutočnosti preukázanej výsluchom svedka Y. E., že ho žalovaná poverila odpredajom určitých vecí z predmetného bytu (veža, video a satelit), ktoré s predmetom konania nijako nesúvisia, nemožno vyvodiť záver, že žalovaná odpredala aj ďalšie zariadenie bytu, resp. veci, ktoré súvisia s predmetom konania, a to za situácie, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že kľúčmi k predmetnému bytu disponovali viaceré osoby. Pokiaľ by sa to v konaní aj preukázalo, týmto konaním žalovaná nemohla spôsobiť škodu žalobcovi, ktorého vlastnícke právo k týmto veciam prešlo na manželov X., a to momentom ich zabudovania, keď vykonanou rekonštrukciou sa stali súčasťou bytu. Konaním žalovanej, pokiaľ by bolo takéto konanie preukázané, by odstránením týchto vecí z bytu vznikla škoda vlastníkom bytu, t. j. manželom X., a nie žalobcovi. Vykonaným dokazovaním však tvrdenie žalobcu o odstránení predmetných vecí z bytu žalovanou preukázané nebolo.

21. Keďže predmetom konania bol žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody, súd posudzoval splnenie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody posúdil podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú všeobecnú zodpovednosť za

škodu. Základnými predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu sú a) porušenie právnej povinnosti, b) vznik škody, c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou a d) zavinenie. Predpokladom vzniku zodpovednosti je teda porušenie právnej povinnosti zo strany škodcu, pričom porušením tejto povinnosti dôjde u poškodeného k spôsobeniu škody. Dôkazné bremeno pri uplatnenom nároku na náhradu škody zaťažuje v konaní žalobcu, ktorý je povinný jednoznačne preukázať splnenie všetkých zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za spôsobenú škodu. Zodpovednosť za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka je pritom založená na princípe subjektívnej zodpovednosti, čo znamená, že strana, ktorá porušením právnej povinnosti spôsobila škodu, je povinná škodu nahradiť, pokiaľ nepreukáže, že škodu nezavinila. Škodou sa podľa § 442 Občianskeho zákonníka rozumie skutočná škoda a ušlý zisk, pričom skutočnou škodou treba rozumieť zmenšenie majetku poškodeného. Skutočnú škodu však v prejednávacom prípade nie je možné stotožňovať so sumou peňažných prostriedkov investovaných do rekonštrukcie bytu, ktorých výšku žalobca preukazoval dokladmi o účelovom použití peňažných prostriedkov zo stavebného úveru. Ako správne poukázal žalovaný vo svojej obrane, zabudovaním hnutelných vecí do bytu pri jeho rekonštrukcii by sa tieto stali súčasťou bytu, a keďže žalobca byt do vlastníctva nenadobudol, nemožno výšku týchto investícií, resp. hodnotu hnutelných vecí zakúpených z prostriedkov stavebného úveru automaticky stotožňovať so škodou, ktorú mala žalobcovi spôsobiť žalovaná následným odstránením hnutelných vecí. Žalobca navyše pri vyčíslení škody nereflektoval ani to, že pokiaľ by aj bolo preukázané, že podľa dokladov o účelovom použití rekonštrukciu bytu skutočne v roku 2004 vykonal, zrekonštruovaný byt až do svojho úrazu v roku 2007 užíval, vzhľadom na čo výšku skutočnej škody nemožno stotožniť s hodnotou vecí použitých pri rekonštrukcii bytu v roku 2004 bez ohľadu na zníženie hodnoty týchto vecí spôsobenej ich opotrebovaním počas doby, keď ich užíval žalobca. Výšku vzniknutej škody žalobca ani v ďalšom priebehu konania jednoznačne nepreukázal, vzhľadom na čo súd dospel k záveru, že už len pre neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu k vzniku škody bolo potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Súd zároveň dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal ani porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej. Porušenie právnej povinnosti spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Uskutočnený úkon je protiprávny, ak v súvislosti s ním došlo k porušeniu právnej povinnosti, ktorá vyplýva zo všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré mal škodca zachovávať. Vykonaným dokazovaním však porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej preukázané nebolo, a to ani s poukazom na závery trestných konaní iniciovaných žalobcom, ktoré boli zastavené, pretože skutok nie je trestným činom, resp. z ktorých mal súd preukázané, že v rámci vyšetrovania bolo preverované aj podozrenie z trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku, ktorého sa mala dopustiť žalovaná, pričom bolo zistené, že žalovaná znaky tejto skutkovej podstaty nenaplnila, keďže neporušila žiadnu všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu alebo vyplývajúcu zo zmluvy opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, v dôsledku ktorej by mala spôsobiť žalobcovi značnú škodu na jeho majetku. Ako už súd uviedol preukázané nebolo ani tvrdenie o rekonštrukcii predmetného bytu a ani tvrdenie o investíciách do neho, keďže vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca vlastnil v obci V. ďalší byt zapísaný na LV č. XXXX, a okrem neho aj byt v K.. Rovnako neboli preukázané ani tvrdenia o odstránení hnutelných vecí z predmetného bytu žalovanou. Súd preto žalobu pre neunesenie dôkazného bremena zamietol, keďže dospel k záveru, že v konaní neboli preukázané základné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu.

22. Súd v priebehu konania vykonal rozsiahle dokazovanie, no tvrdenie žalobcu o odstránení hnutelných vecí žalovanou, čo bolo rozhodujúce pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu škody, resp. tvrdenie o porušení povinností žalovanou, v dôsledku ktorej vznikla žalobcovi škoda, preukázané neboli. Hoci žalobca v priebehu konania produkoval množstvo návrhov na doplnenie dokazovania, súd tieto z dôvodu hospodárnosti konania, ako aj s poukazom na § 153 ods. 2 CSP, nevykonal, nakoľko žalobca nekonkretizoval skutkové tvrdenia rozhodujúce pre posúdenie uplatneného nároku, ktoré by mali byť výsluchmi navrhnutých osôb preukázané. Sporové konanie je ovládané zásadou kontradiktórnosti, pričom bremeno tvrdenia rozhodujúcich skutkových tvrdení spočíva na žalobcovi, ktorý je povinný navrhnúť dôkazy na preukázanie skutkových tvrdení odôvodňujúcich uplatnený nárok. Úlohou dokazovania nie je zisťovanie a rekonštrukcia toho, čo sa v skutočnosti stalo, na základe čoho by žalobca mohol prednášať ďalšie skutkové tvrdenia. Vzhľadom na uvedené nie je úlohou dokazovania vo

vzťahu k predmetu konania zisťovať, či niekto z navrhnutých svedkov niečo videl, ale v rámci dokazovania má súd vykonať len dôkazy rozhodujúce pre posúdenie žalobou uplatneného nároku. Súd preto nevykonával ďalšie žalobcom navrhnuté výsluchy svedkov, keďže žalobca neuviedol konkrétne skutkové tvrdenia, ktoré by mali byť výpoveďami týchto osôb preukázané. Súd zároveň nevykonával dokazovanie ani pripojením súdneho spisu Okresného súdu Topoľčany sp.zn.:6C/37/2018. Pokiaľ žalobca poukazoval na toto konanie, podľa názoru súdu bolo toto konanie vo vzťahu k uplatnenému nároku v prebiehajúcom konaní bez právneho významu. Ako mal súd preukázané z predložených listinných dôkazov, v konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k bytu č. X, evidovanému na LV č. XXXX pre k. ú. V, pričom bol v tomto konaní úspešný, a to vzhľadom na odlišnú skutkovú situáciu, keď na základe uzavretej kúpnej zmluvy, ktorú žalobca uzavrel ako predávajúci s kupujúcim Y. G., nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k bytu z predávajúceho žalobcu na kupujúceho, nakoľko ani táto uzavretá kúpna zmluva nebola katastrom nehnuteľností zavkladovaná, vzhľadom na čo k prevodu vlastníckeho práva zo žalobcu na kupujúceho Y. G. nedošlo. Keďže v konaní sp. zn.: 6C/37/2018 sa neriešila žiadna otázka rozhodujúca pre nárok uplatnený v prebiehajúcom konaní, súd navrhnuté dokazovanie pripojením súdneho spisu nevykonával, nakoľko z iných vykonaných dôkazov, najmä záverov trestných stíhaní bolo preukázané, že žalovaná žiadnu právnu povinnosť neporušila, resp. nebolo preukázané, že by žalovaná hnutelné veci z bytu manželov X. odstránila, čím mala podľa tvrdenia žalobcu žalobcovi vzniknúť škoda.

23. Hoci žalovaná proti uplatnenému nároku vzniesla na svoju obranu aj námietku premĺčania, touto námietkou sa súd nezaoberal, keďže súd žalobu zamietol ako nedôvodnú pre neunesenie dôkazného bremena ohľadne naplnenia základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, a to predovšetkým s poukazom na nepreukázanie porušenia právnej povinnosti zo strany žalovanej a nepreukázanie vzniku škody. ...

26. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže súd žalobu zamietol, v konaní bola úspešná v celom rozsahu žalovaná, súd jej preto priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. ...

27. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu, rozsudkom z 15. februára 2023 sp. zn. 15Co/69/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1, 2 CSP) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 CSP).

2.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia predovšetkým skonštatoval: „38. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd uvádza, že preskúmaním veci namietanú vadu nezistil. Žalobca namieta, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne, nepreskúmateľné, a že neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Z obsahu rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že žalobca sa domáhal nároku vyplývajúceho z náhrady škody, ktorej sa mala dopustiť žalovaná pri spravovaní o jeho majetok, resp. konkrétne tým, že odstránila veci z bytu č. X, súpisné číslo B. v katastrálnom území V. zapísaná na LV č. XXXX Okresným úradom Topoľčany. V tejto súvislosti žalobca tvrdil, že v tomto byte č. vykonal rozsiahlu rekonštrukciu, ktorej hodnota mu nebola prinavrátená, resp. hnutelné veci boli odstránené, pričom vo vzťahu k okolnostiam za to môže zodpovedať iba žalovaná.

39. Z rozsudku nepochybne vyplýva, aké skutočnosti žalobca tvrdil a aké dôkazy označil, taktiež aké prostriedky procesného útoku použil. Tieto skutočnosti konkrétne vyplývajú z bodov 1., 3. odôvodnenia rozsudku. Z rozsudku nepochybne vyplýva, ako sa vyjadrila žalovaná a aké prostriedky procesnej obrany použila, konkrétne z bodov 2., 4. odôvodnenie.

40. Z odôvodnenia rozsudku taktiež vyplýva, ako súd vysvetlil a posúdil podstatné skutkové tvrdenia a

právne argumenty strán, a to predovšetkým v bodoch 17. až 23.. Jednoznačne uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, a ktoré nie (bod 6. až 12., 20. odôvodnenia), ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil (bod 5., 7. až 12., 22.), prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (bod 22. odôvodnenia) a ako vec právne posúdil (bod 14., 18., 19., 21.).

41. Z odôvodnenia rozhodnutia jednoznačne vyplýva, na ktoré skutočnosti prihliadol, a na ktoré nie, výpovede svedkov vyhodnotil jednotlivo ako aj v kontexte. Nie je pravda, že súd neprihliadol na skutočnosť, že žalobca od marca 2007 v období po dopravnej nehode nebol spôsobilý na vykonávanie právnych úkonov. Podstatnou skutočnosťou je, že k dopravnej nehode došlo 26. marca 2007, avšak žalobca bol pozbavený svojprávnosti až rozsudkom z 25. 2. 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 3. júna 2009. Teda v čase od 26. marca 2007 do 3. júna 2009 žalovaná neplnila funkciu opatrovníčky žalobcu, hoci ako bolo preukázané, žalobcovi poskytla osobnú starostlivosť, keď tento vzhľadom na jeho zdravotný stav býval u žalovanej. Záležitosti žalobcu v tomto období nezariad'ovala vo vlastnom mene, keď zdravotný stav žalobcu po prepustení z nemocnice určitú dobu bol uspokojujúci a žalovaná žalobcu len doprevádzala, resp. vozila autom. Žalovaná v konaní dňa 5. apríla 2022 predložila dôkazy, okrem iného, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom z 21. februára 2022, č. k. 5C/15/2019-1019, ktorým súd zamietol žalobu o zaplatenie 57.703,64 eura voči žalovanej z dôvodu, že majetok, ktorý slúžil na výkon podnikateľskej činnosti žalobcu, ku dňu 31. 12. 2007 zmizol. V konaní bolo preukázané, že Okresný úrad Piešťany obdržal Oznámenie o ukončení podnikania u ohlasovacej činnosti a Splnomocnenie, ktoré sa týkali žalobcu, táto žiadosť bola zaevidovaná dňa 30. 11. 2007, ktorou listinou žalobca oznámil ukončenie podnikania vo všetkých predmetoch podnikania uvedených v živnostenskom liste. Splnomocnenie bolo vystavené 28. 11. 2007 a vyplynulo z neho, že žalobca splnomocnil A. vybavením ukončenia jeho živnosti. Zároveň okresný súd vykonal dokazovanie listinou (bod 12. odôvodnenia rozhodnutia), uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície v Nitre, ČVS: ORP-2017/3-VYS-NR-2017 z 22. júna 2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20. júla 2021, na základe ktorého trestné stíhanie iniciované žalobcom pre zločin podvodu a zločin sprenevery bolo zastavené. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že pokiaľ žalobca podpísal dňa 26. apríla 2007 splnomocnenie, ktoré udelil žalovanej pre právne úkony týkajúce sa lízingových spoločností, tieto boli skutočne udelené žalobcom, taktiež splnomocnenie zo 4. júna 2007 a boli overené notármi. Okresný súd tak mal preukázané, že v určitom čase žalobca vykonával právne úkony. V tomto období teda žalovaná v postavení opatrovníčky nemohla niesť zodpovednosť za porušenie povinnosti vyplývajúcej jej z tejto funkcie.

42. Okresný súd v odôvodnení uviedol, prečo nevykonal navrhované dôkazy, pričom v rozhodnutí zdôraznil ustanovenie § 132 CSP, ktoré upravuje dôkaznú povinnosť strán. Správne zdôraznil, že žalobca je nielen povinný tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje, ale je povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Úlohou súdu je vzhľadom na navrhnuté dôkazy posúdiť, či obsah predložených dôkazov zodpovedá tvrdenému skutkovému stavu a následne posúdiť odôvodnenosť a zákonnosť uplatnených nárokov. V tejto súvislosti v bode 22. odôvodnenia okresný súd správne uviedol, že hoci žalobca produkoval množstvo návrhov na doplnenie dokazovania, nekonkretizoval skutkové tvrdenia rozhodujúce pre posúdenie uplatneného nároku, ktoré by mali byť výsluchmi navrhnutých osôb preukázané. Poukázal na zásadu kontradiktórnosti, pričom úlohou dokazovania nie je zisťovanie a rekonštrukcia toho, čo sa v skutočnosti stalo, nie je úlohou dokazovania vo vzťahu k predmetu konania zisťovať, či niekto z navrhnutých svedkov niečo videl, ale súd má vykonať dôkazy rozhodujúce pre posúdenie uplatneného nároku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nedôvodný argument žalobcu uvedený v odvolaní, že súd nevykonal výsluch všetkých obyvateľov bytovky, ktorí by mohli potvrdiť, že žalovaná konala protiprávne, resp. odniesla veci zo sporného bytu. Ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadneho svedka, ktorý by toto tvrdenie mal potvrdiť. Okresný súd správne postupoval, pretože v tomto prípade súd neplní vyhľadávaciu funkciu, avšak v zmysle § 7 Advokátskeho poriadku pri zabezpečení dôkazu na svoje tvrdenia právny zástupca žalobcu mohol zisťovať, či niekto niečo nevidel. Z výpovede žalobcu v konaní vyplynulo, že si na udalosti pred nehodou nepamätá, takže svojím spôsobom „rekonštruje“ svoj život pred, vrátane svojich majetkových pomerov, o ktorých sa dozvedá z dokladov, o ktorých pôvode a vzniku ale objektívnu vedomosť nemôže mať, vzhľadom na tvrdenú stratu pamäte. Vo svojich tvrdeniach však opomína možné negatívne

súvislosti, a to existenciu dlhov, ktoré museli byť vyplácané, vlastníctvo bytov na základe úverov. Predstava o majetkových pomeroch vychádza zjavne len z aktív bez ohľadu na pasíva, ktoré boli a sú taktiež súčasťou reality. Práve preto bol predaný druhý byt, ktorého vlastníctvo sa však na základe rozsudku prinavrátilo žalobcovi, a z ktorej ceny mali byť, a zrejme aj boli hradené dlhy žalobcu.

43. Žalobca aj vo vzťahu k navrhovaným svedkom, a to H. (bývalej priateľke), Y. G., S. I., Z. I. a P. E. žiada ich výsluch k otázkam investícií a nakladaniu s vecami žalovanou, pričom však netvrdí, k čomu sa konkrétne majú vyjadriť, aké konkrétne tvrdenie majú preukázať, pretože netvrdí, že títo svedkovia napr. videli žalovanú odnášať veci z bytu a pod., že žalovaná veci z bytu zlikvidovala, vypratala, kedy, za akých okolností. Žalovaná poprela toto tvrdenie, žalobca neposkytol konkrétny dôkaz o svojich tvrdeniach, pretože aj návrh na výsluch týchto svedkov navrhol až v podaní z 28. februára 2022, hoci žalobu podal 9. septembra 2019 a na svoje tvrdenia takéto dôkazy nenavrhol. Aj keby svedkovia potvrdili, že žalobca investoval do bytu a aké bolo jeho zariadenie, žalobca neprodukuje tvrdenie, že žalovaná skutočne tieto veci odniesla, ale vychádza len z domnienky a predpokladu nepripúšťajúc aj iné možnosti. Okresný súd dospel k správne mu záveru, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovaný byt vypratala, veci z bytu zlikvidovala. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaná bola v byte asi trikrát, a to určite jedenkrát aj za prítomnosti žalobcu, inak nebolo preukázané, že by do bytu opakovane chodila. Ak by malo dôjsť ku konaniu, teda vyprataniu bytu, vzhľadom na rozsah vecí a vypratanie zariadenia bytu by žalobca určite mohol vyhľadať dôkaz o tomto tvrdení, pretože dané veci sú objemné, nedali sa len tak nepovšimnute odniesť bez väčšieho hluku a spolupráce iných osôb. Vzhľadom na to, že žalovaná je žena, nemožno predpokladať, že elektrospotrebiče sama odniesla. Potom by museli existovať osoby, firma, ktorá to realizovala. Ledaže, pokiaľ veci v byte existovali, tak ich mohla v inom čase a iná osoba z bytu odniesť. Z výpovede svedkyne D. na pojednávaní dňa 18. februára 2022 vyplynulo, že žalobca mal priateľku, s ktorou sa pred nehodou rozíšiel a ona mu kľúče od bytu nechala v byte na stole, resp. mu ich dala, to znamená, nemohla sa vyjadriť k tomu, čo v byte bolo a čo nie po nehode.

44. Odvolací súd zdôrazňuje, že žiaden svedok nepotvrdil, že by videl žalovanú, ako veci z bytu vypratáva, odnáša, ani sa o tom nezmiňovali v tom zmysle, že sa to malo tak stať. Neexistuje žiadny priamy dôkaz o tom, že žalovaná veci vypratala, odniesla, dokonca ani dôkaz nepriamy, tvrdenie je založené iba na domnienke.

45. Pokiaľ ide o pripojenie spisu Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 6C/37/2018, okresný súd mal k dispozícii rozhodnutie v danej veci a dospel k správne mu záveru, že nie je potrebné vyžiadať celý spis, pretože náhrada škody prejednávanej v tomto konaní s vecou prejednávanou pred Okresným súdom Topoľčany priamo nesúvisí. Nebolo sporné, že Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 27. novembra 2019, č. k. 6C/37/2018-353 určil, že žalobca je výlučným vlastníkom bytu č. X, ktorý sa nachádza v bytovke so súpisným číslom XXX zapísanom Okresným úradom Topoľčany, katastrálny odbor na LV číslo XXXX pre katastrálne územie V. Žalobca bol vlastníkom tohto bytu a so žalovaným Y. G. sa niekedy v roku 2004 dohodli na jeho odpredaji. Dňa 23. novembra 2008 bola uzavretá kúpna zmluva o prevode tohto bytu, bol podaný návrh na vklad, ktorý bol aj realizovaný. Súd dospel v tomto konaní k záveru, že pri uzatváraní kúpnej zmluvy žalobca konal v duševnej poruche, preto kúpna zmluva bola absolútne neplatným právne m úkonom. K tomu odvolací súd doplňa, že v čase uzavretia tejto kúpnej zmluvy žalovaná nevykonávala funkciu opatrovateľky, žalobca bol svojprávny, neplatnosť zmluvy nastala až v dôsledku znaleckého dokazovania spätne k danému času. Žalovaná preto nemohla konať protiprávne ani v tomto prípade. Okresný súd dospel k správne mu záveru, že žalobca bol v tomto konaní úspešný vzhľadom na odlišnú skutkovú situáciu. Je pravda, že záver okresného súdu v tomto konaní nie je úplne správny, keď v bode 22. uvádza, že v danom prípade nedošlo k prevodu vlastníckeho práva, nakoľko ani táto kúpna zmluva nebola zavkladovaná. Opak je pravdou, priamo z rozsudku vyplýva, že k zavkladovaniu došlo, vklad vlastníckeho práva bol povolený pod I.. Práve z tohto dôvodu sa žalobca musel domáhať svojho práva žalobou. Ani táto nepresnosť však nerobí nesprávny záver, že žalovaná by sa v tomto konaní dopustila protiprávneho konania, pretože toto nebolo preukázané v napadnutej veci, ako aj v trestnom konaní.

46. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s námietkou ohľadom realizácie výsluchu svedkyne S. formou

písomných otázok a odpovedí. Podľa § 196 ods. 3 CSP súd môže výnimočne z dôvodov hospodárnosti svedkovi uložiť, aby na otázky odpovedal písomne; tým nie je dotknutá povinnosť podľa odseku 2. Zároveň svedka poučí o jeho povinnosti vypovedať pravdu a nič nezamlčovať, o trestnoprávnych následkoch krivej výpovede a o jeho práve odprieť výpoveď. Trovy spojené s písomnou výpoveďou svedka znáša strana, ktorá jeho výsluch navrhla. V danom prípade sa zavádza inštitút písomnej výpovede svedka, tzv. „sworn affidavit“. Pri písomnej výpovedi svedka platia ustanovenia o poučovacej povinnosti vrátane poučenia o trestnoprávnych následkoch krivej výpovede primerane, čím sa tento dôkazný prostriedok odlišuje od tzv. čestného vyhlásenia, ktoré má charakter iba súkromnej listiny bez akejkoľvek poučovacej povinnosti a bez potenciálnej hrozby trestnoprávnych následkov trestného činu krivej výpovede. Písomnú výpoveď svedka posudzuje súd v súlade s princípom voľného hodnotenia dôkazov (pozri § 191 CSP), pričom sa sleduje zrýchlenie a zhospodárnenie sporového konania. Vzhľadom na zdravotný stav svedkyne okresný súd postupoval hospodárne správne.

47. Okresný súd postupoval v súlade s § 202 ods. 2 CSP, podľa ktorého svedkovi sa nesmú klať otázky, ktoré navádzajú na odpoveď, otázky klamlivé, otázky nesúvisiace s predmetom konania ani otázky, ktoré by obsahovali skutočnosti, ktoré sa majú zistiť až z jeho výpovede. Z obsahu položených otázok žalobcom vyplývali otázky nesúvisiace s vecou, resp. navádzajúce. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že vypočúvaná svedkyňa je matkou strán sporu. Z písomnej odpovede vyplýva, že boli dané odpovede na položené otázky. Výpoveď svedkyne súd považoval za vierohodnú, ktorej obsiahnuté údaje sú overiteľné aj z vykonaných iných dôkazov. Nie je žiaden dôvod pre to, aby matka vypovedala voči žalobcovi - synovi nepravdivo. Ak teda žalobca tvrdí, že úlohou súdu bolo všetky otázky zaslať svedkyňi, tento argument je potrebné posúdiť v kontexte ustanovenia § 202 ods. 2 CSP. Odvolací súd ho nepovažuje za dôvodný. Pokiaľ otázky položila žalovaná, pričom tieto mali byť reakciou na obsah záznamu zo stretnutia so svedkom, ide o dovolený postup a nemožno v ňom vidieť znaky zaujatosti.

48. Žalobca namieta, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces vo vzťahu k ustanoveniu § 191 CSP, keď vykonané dokazovanie bolo hodnotené v rozpore s princípmi citovaného ustanovenia. Z rozsudku okresného súdu vyplýva, ktoré relevantné dôkazy súd vykonal, tieto rozhodnutia vyhodnotil jednotlivo (bod 6. až pod 13. odôvodnenia), všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach (bod 20. - 23.). Túto odvoláciu námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

49. Žalobca namieta odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, a to pripustenie písomného záznamu zo stretnutia so svedkom ako dôkazu, ktorý spochybňuje. Advokátsky poriadok Slovenskej advokátskej komory vo svojej preambule uvádza, že vychádza zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) a z tradícií slovenskej advokácie založených na úcte k profesijným a morálnym hodnotám, ktoré sú dedičstvom generácií advokátov. Advokátsky poriadok podrobnejšie upravuje práva a povinnosti advokáta pri výkone advokácie a v medziach zákona platí aj pre kolektívne formy poskytovania právnych služieb, zahraničné subjekty pôsobiace v Slovenskej republike v oblasti profesijného poskytovania právnych služieb a zamestnancov. Advokátsky poriadok je súborom pravidiel profesijnej etiky, ktoré je advokát povinný dodržiavať.

50. Podľa § 7 ods. 1 advokát má právo vyhľadávať a získať dôkazné prostriedky (svedkov, listiny, znalecké posudky, atď.), zisťovať skutkové okolnosti prípadu, nesmie však svedkov ovplyvňovať a zistené dôkazy a skutočnosti pozmeňovať alebo skresľovať. O zistených skutkových okolnostiach môže vyhotoviť písomný záznam a môže ho nechať svedkom podpísať. Advokát môže o zistených okolnostiach so súhlasom dotknutých osôb vyhotoviť aj zvukový, obrazový alebo zvukovoobrazový záznam za predpokladu, že bude použitý v súlade so zákonom a bude dodržaná zásada mlčanlivosti advokáta. Advokát môže vyhľadávať svedkov, zisťovať dôkazy a skutkové okolnosti prípadu aj prostredníctvom tretích osôb. (2) Advokát nesmie ani na príkaz klienta oboznamovať svedkov s priebehom konania, ktoré sa udialo pred ich výsluchom. (3) Advokát je povinný poučiť svedka o jeho právach a povinnostiach vrátane toho, že záznam nie je povinný podpísať.

51. V danom prípade nejde o nezákonný dôkaz, ako to namieta žalobca. Okrem toho súd vykonal

výsluch svedkyne zákonom predpísaným spôsobom, ktorým overil aj pravdivosť informácií vyplývajúcich z tohto dôkazu. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s argumentom, že by v danom prípade odpovede formulovala žalovaná, a že nemožno takúto výpoveď považovať za výpoveď svedkyne. To, že výpoveď svedkyne nie je v súlade s predstavou žalobcu neznamena, že nejde o jej prejav a výpoveď. Nakoniec, argument, že žalobca chce klásť svedkyňi otázky, skôr vyznieva v zmysle zisťovania priebehu minulých dejov v snahe zistiť nejaké informácie, a pokiaľ tieto boli zistené a nie sú podľa predstavy žalobcu považuje ich za nezákonné, nepravdivé a pod.. Svedkyňa vypovedala len o tom, čo vie, videla a počula, nemôže potvrdiť len predstavu. Svedkyňa aj po poučení nepotvrdila žiadne z tvrdení žalobcu o tom, že žalovaná veci z bytu zlikvidovala, resp. mu tým spôsobila škodu.

52. V tejto súvislosti žalobca rovnako namieta proti realizácii výsluchu žalovanej v jej obydli bez účasti žalobcu na tomto výsluchu. Podľa § 188 ods. 2 CSP súd vykonáva dôkazy na pojednávaní. (2) Súd vykonáva dôkaz mimo pojednávania, ak je to možné a účelné. Strany majú právo byť prítomné na takto vykonávanom dokazovaní. Vykonanie dôkazu mimo pojednávania súd stranám oznamuje spravidla päť dní vopred. Ak bolo nariadené pojednávanie, oboznámi súd strany s výsledkami dokazovania na tomto pojednávaní.

53. V ustanovení § 188 CSP sa premieta princíp priamosti a bezprostrednosti (čl. 13 CSP), ale aj zásada verejnej kontroly súdnej moci (čl. 14 CSP a v spojení s § 176 CSP) a tradičná zásada ústnosti (čl. 12 CSP). Vykonávanie dôkazov je ovládané zásadou priamosti a ústnosti. Preto sa predpokladá, že dôkazy budú v zásade vykonávané na pojednávaní. Iba výnimočne, ak je to účelné a možné, ako vyplýva z citovaného ustanovenia, môže byť dôkaz vykonávaný mimo pojednávania. Strany majú právo byť prítomné na takto vykonávanom dokazovaní. Okresný súd na základe priebehu konania dospel k záveru, že žalovanú vypočuje mimo pojednávania v jej obydli, nakoľko tento postup považoval za možný a účelný. Mal preukázané, že zdravotný stav žalovanej jej bráni zúčastniť sa na pojednávaní, pričom k tomuto záveru dospel na základe správ od viacerých odborných lekárov. Okresnému súdu tento postup nemožno vytknúť a výsluch žalovanej v jej obydli považovať za nezákonný, či nedostatočný. Okresný súd z tohto úkonu vyhotovil zápisnicu o výsluchu z 5. októbra 2021, ktorého sa zúčastnila žalovaná, právni zástupcovia žalobcu a žalovanej, ako aj zákonná svedkyňa. Zo zápisnice vyplýva, že na výsluch sa dostavil aj žalobca, žalovaná však nesúhlasila s tým, aby bol žalobca prítomný na výsluchu.

54. V danom prípade nastáva kolízia dvoch práv, a to práva žalobcu byť prítomný pri výsluchu, ktorý vyplýva z § 188 ods. 2 CSP, a práva žalovanej na obydlie, ktoré vyplýva z čl. 21 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva. Podľa ods. 3 Iné zásahy do nedotknuteľnosti obydli možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Žalovaná nedala súhlas na to, aby žalobca vstúpil do bytu. Odvolací súd dospel k záveru, že zásah do nedotknuteľnosti obydli v danom prípade nemožno odôvodniť tým, že by bol nevyhnutný z dôvodu ochrany života, zdravia alebo majetku, či odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Dané právo vyplýva z Ústavy Slovenskej republiky, pričom právo žalobcu je dané právnou normou nižšej právnej sily, procesným poriadkom. Odvolací súd prihliadol na to, že právo žalobcu je dostatočne garantované účasťou právneho zástupcu žalobcu na tomto výsluchu, ktorý mohol realizovať všetky práva prináležiace žalobcovi v súvislosti s realizovaným výsluchom. Odvolací súd dopĺňa, že aj počas priebehu pojednávania procesné úkony realizoval právny zástupca žalobcu, kládol otázky svedkom. Žalobca preto žiadnym spôsobom nebol ukrátený na svojich právach. Nie je rozhodujúce, či výsluch žalovanej v jej obydli navrhla niektorá strana, relevantný je postup len podľa § 195 CSP.

55. V súvislosti s odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP sú pravdivé niektoré faktické zistenia, na ktoré poukazuje žalobca, a to, že pred tým, ako došlo k pozbaveniu jeho spôsobilosti na právne úkony, bol dohodnutý o prevode vlastníckeho práva k bytu č. X zapísanom na LV č. XXXX, katastrálne územie V., že bola uzavretá kúpna zmluva dňa 1. 6. 2004. Bolo preukázané taktiež, že po uzavretí kúpnej zmluvy žalobca byt užíval. Avšak odvolací súd nepovažuje za jednoznačne preukázané to, že do rekonštrukcie bytu ako budúci majiteľ investoval, pretože rozsah prípadných

investícii zostal sporný. Spornou zostala skutočnosť, či do tohto bytu žalobca vynaložil 26.613,92 eura z prostriedkov získaných na základe zmluvy o stavebnom úvere uzavretej s K.. V tomto smere závery okresného súdu považuje za správne.

56. Preukázané bolo aj to, že k prevodu bytu napokon nedošlo, pretože, hoci kúpna zmluva bola uzatvorená 1. júna 2004, k dopravnej nehode došlo 26. marca 2007, v tomto období žalobca nepodal návrh na vklad vlastníckeho práva z neznámeho dôvodu, hoci mu v tom nič nebránilo. Z výpovede svedkov X. vyplynulo, že vklad vlastníckeho práva mal realizovať žalobca a po uzavretí kúpnej zmluvy sa o vec ďalej nezaujímal. Pravdou je aj to, že žalovaná im odovzdala kľúče od bytu, sporná zostala forma, či im ich odovzdala priamo do rúk a kde, prípadne ich nechala v schránke. Nesporné je, že by bol majiteľom vrátený, nesporne však bez zariadenia.

57. Žalobca tvrdí, že mu investované finančné prostriedky nikto nevrátil, resp. mu nikto nevrátil zariadenie bytu. V konaní bolo preukázané, že mu bola vrátená kúpna cena, hoci nie v plnej výške a žalobca prostredníctvom právneho zástupcu žiadal od manželov X. doplatok kúpnej ceny ako aj vložené investície titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré títo odmietli zaplatiť. V tomto smere správne žalovaná argumentovala, že niektoré investície, pokiaľ boli vykonané (výmena okien, radiátorov) sa stali súčasťou bytu a išlo o nárok, ktorý mal uplatniť voči manželom X., ako vlastníkom bytu, čo aj žalobca urobil, avšak z neznámeho dôvodu nebol v uplatňovaní tohto nároku dôsledný, aj pokiaľ ide o vrátenie celej kúpnej ceny. V konaní tiež nebolo sporné, že majitelia bytu tento následne po vrátení aj jeho rekonštrukcii predali K..

58. V odvolaní žalobca uvádza, že po dopravnej nehode nevedel o tom, že nejaký byt kúpil a do neho začal investovať, ani ako bol zariadený. Bolo to až do času, keď to začal zisťovať a bola mu prinavrátená spôsobilosť na právne úkony. Odvolací súd konštatuje, že hoci bola prinavrátená spôsobilosť na právne úkony, zrejme úplnú pamäť mu to neprinavrátilo, preto len usudzuje zo zistených fragmentov, prípadne listinných dokladov to, čo bolo pred stratou pamäti, teda niektoré okolnosti uvádza len na základe pravdepodobnosti, možnosti, či predpokladu, nie na základe faktov. Súd považuje za vysoko nepravdepodobné, že neexistuje svedok alebo konkrétny dôkaz o tom, že boli takto realizované práce, pretože výmena okien a radiátorov bola činnosť, ktorú by si museli obyvatelia bytovky všimnúť vzhľadom na hluk pri prácach. Niektorí by museli takéto odborné práce aj vykonať, firma, živnostník. Zrejme po vykonaní takejto práce by mala existovať aj nejaká stopa v účtovníctve firiem, daňové doklady a pod. Žalobca však neuviedol žiadne tvrdenia ani dôkaz na dané skutočnosti, ktoré by jednoznačne potvrdili dané práce, okrem faktúry napr. o výrobe a montáži okenného plastového systému (č. l. 64 spisu), pričom však odberateľom je žalobca s adresou S., nedá sa jednoznačne overiť, kde boli tieto okná namontované. Taktiež predloženie dokladov a faktúr v súvislosti so stavebným sporením nie je dostatočným dôkazom o ich preinvestovaní žalobcom v danom byte, pričom síce spadajú do možného obdobia od uzavretia kúpnej zmluvy s manželmi X. do nehody, faktúry sú na meno žalobcu, týkajú sa vecí, nie prác, obsahujú doklad o kúpe kotla, avšak manželia X. vypovedali, že kotol nebol menený, to znamená, buď kotol žalobca inštaloval inde, hoci ho kúpil, prípadne tvrdenie manželov nie je pravdivé. Podstatné je, že súd danú investíciu v spornom byte nemal preukázanú. Nič to nemení na skutočnosti, že keby aj došlo k rekonštrukcii sporného bytu, nebolo preukázané, že to bola práve žalovaná, ktorá byt vypratala, resp. znehodnotila, pretože na to nebol žiadny dôvod. Žalobca síce tvrdí, že žalovaná majetok zlikvidovala neznámym spôsobom, avšak nebol produkován ani jeden dôkaz o tom, že sa tak stalo, a že to urobila žalovaná. To však nevyvracia tvrdenie žalobcu, že sa tak mohlo stať, avšak v dôsledku konania inej osoby. Ak žalobca tvrdí, že žalovaná nedisponovala oprávnením na nakladanie s jeho majetkom, nie je to celkom pravda, pretože s niektorým aj nakladala ako opatrovníčka, čo aj súdu vykladala. Je pravdou, že žalobca byt kupoval na úver a tento nesplácal. Pokiaľ by bol byt zavkladovaný, zrejme by bol predmetom exekúcie. Práve z tohto dôvodu (neplatenie úveru) a situácii, že byt nebol zavkladovaný, pôvodní vlastníci mali povinnosti, hoci byt predali, neužívali ho. Mali preto právo domáhať sa vydania bytu, čomu žalovaná vyhověla a kľúče odovzdala. Žalovaná nemala žiadne dispozície, splnomocnenie na to, aby za žalobcu realizovala vklad k danému bytu, pretože ešte nebola opatrovníčkou žalobcu, naviac plynula lehota. Ak by za danej situácie aj podala návrh na vklad, tento by nebol realizovateľný, pretože sám žalobca namieta všetky úkony žalovanej v danom období.

Samotná žalovaná vypovedala, že musela aj zo svojich prostriedkov splácať dlhy žalobcu a na splatenie úveru za byt nemala finančné prostriedky.

59. Okresný súd potom dospel k správne záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno.

60. K námietke ohľadom vinkulácie a záverom súdu v bode 13. odôvodnenia odvolací súd uvádza, že námietka je dôvodná, pretože išlo o zabezpečenie úveru iným bytom, ako bytom vo vlastníctve žalobcu. Avšak táto nesprávnosť nespôsobuje nesprávnosť rozhodnutia vo svojej podstate. Je ale pravdou, že žalobca disponoval minimálne dvoma bytmi, a to bytom, o ktorom sa vedie toto konanie a bytom, ktorý sa vrátil do jeho vlastníctva v konaní 6C/37/2018.

61. Súd považoval za nesporné, že byt žalobca kúpil od manželov X., avšak investícia a jej rozsah nebola jednoznačne preukázaná, ako to odvolaciemu súdu žalobca podsúva. Ide len o pravdepodobnú domnienku, kde určité investície, resp. nakúpenie vecí je pravdepodobné, avšak rozsah stavebných úprav bol vo výpovediach svedkov rôzny, rozporný a protirečivý, súd preto nemohol dospieť k jednoznačnému záveru, ako ho vidí žalobca. Žalobkyňa poprela dané investície, resp. sa ani k nim nevedela dostatočne vyjadriť, pretože nepoznala stav pred údajnou rekonštrukciou, nemohla posúdiť, čo žalobca investoval.

62. Nie je pravdivá interpretácia výpovede svedka Y. žalobcom, pretože tento vo výpovedi neuviedol, že sa na týchto prácach zúčastňoval. Konkrétne uviedol, že bol prítomný pri sťahovaní do tohto bytu, bol prítomný len pri vyhadzovaní smetí, pričom osobne sa nezúčastnil nejakých prerábok bytu (zápisnica o pojednávaní z 8. 4. 2022). Konštatoval ale, že mal vedomosť, že sa prerábala chodba, boli namontované vstavané skrine, kuchynská linka na mieru, klimatizácia, že boli namontované nové plastové okná. Potvrdil zariadenie ohľadom spotrebičov, nevedel, či sa robili dlažby, ale uviedol, že kotol bol menený, lebo dohodil človeka na jeho výmenu. Vo svojej výpovedi uviedol, že sa dozvedel, že žalovaná byt predala. Jednoznačne na otázky odpovedal, že nebol svedkom, že by žalovaná odmontovala radiátory a žalúzie. Tiež potvrdil, že priateľka žalobcu kľúče od bytu nemala, on ich v určitom čase tiež mal, aby odmontoval satelit. Svedkyňa X. však uviedla, že priateľka žalobcu mu kľúče nechala na stole. Svedok videl, že žalovaná bola v byte dvakrát. Výpoveď svedka nie je jednoznačná, je v rozpore s ďalšími výpoveďami. Môže zakladať len domnienku, že určité práce mohli byť vykonané. Avšak toto nie je podstatnou skutkovou otázkou vzhľadom na uplatnený nárok, pretože zo žiadneho dôkazu nevyplynulo, že žalovaná protiprávnym konaním zavinila stratu majetkových hodnôt žalobcu v byte.

63. Žalobca dospel k presvedčeniu, že to bola žalovaná odstránila z bytu majetok a rozpredala ho, z toho vyvodzuje zodpovednosť žalovanej. Okresný súd však z vykonaného dokazovania nezistil žiadne protiprávne konanie žalovanej, nebola preukázaná ani príčinná súvislosť s „predpokladanou škodou“. Pre zodpovednosť musia byť splnené všetky predpoklady a tie splnené neboli. Okresný súd správne rozhodol, keď žalobu zamietol.“.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, jeho prípustnosť odôvodnil v zmysle § 420 písm. f) CSP. Navrhol zrušiť rozhodnutie odvolacieho a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť rozhodnutie odvolacieho súdu a žalobe vyhovieť.

3.1. V dovolaní dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP ohľadom porušenia jeho práva na spravodlivý proces vymedzil nedostatočným odôvodnením (arbitrárnosťou) rozhodnutia odvolacím súdom a nedostatkami v dokazovaní pred súdom prvej inštancie kopírujúcimi odvolacie dôvody, keď obe namietané nesprávnosti mali byť dôvodom nesprávneho právneho posúdenia veci ohľadne kumulatívneho nenaplnenia všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu.

3.2. Malo ísť o nevykonané dokazovanie navrhnutých svedkov H. H., Y. G., S. I., Z. I., P. E., vlastníkov bytov v bytovom dome, súdnym spisom Okresného súdu Topoľčany sp.zn. 6C/37/2018. Nepripustením všetkých písomných otázok položených žalobcom pri písomnej výpovedi svedkyne S. U., nesprávnym postupom pri zabezpečení výsluchu žalovanej v jej obydli bez účasti žalobcu, vyhodnotením dokazovania v rozpore s § 191 CSP.

3.3. Podľa žalovanej súdy postupovali procesne správne, vec správne právne posúdili, tvrdenia

dovolateľa ohľadom porušenia práv na spravodlivý proces nie sú dôvodné, navrhla dovolanie odmietnuť.

4. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) žalobca zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane odvolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

10. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým, je súdom úlohy, ktorého súvisia predovšetkým so zabezpečením zjednotenia rozhodovacej praxe najvyššej súdnej autority všeobecného súdnictva a tvorby judikatúry. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie dôkazov a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak také deficity neboli dovolaním uplatnené.

11. V dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva (a contrario § 436 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (§ 435 CSP).

12. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

13. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod.

14. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.1. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

14.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

14.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14.4. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré

(porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (rovnako viď aj sp. zn. 3Obdo/40/2017).

15. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namieta nedostatočné odôvodnenie (arbitrárnosť) rozhodnutia odvolacím súdom, nesprávne zistenie skutkového stavu (nevykonanie navrhnutých dôkazov, nesprávne zabezpečenie, vykonanie a vyhodnotenie dôkazov) a nesprávne právne posúdenie veci.

15.1. V posudzovanom prípade podľa názoru dovolacieho súdu obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd by svojím postupom založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP z hľadiska vydania nedostatočne odôvodneného súdneho rozhodnutia.

15.2. Podľa dovolacieho súdu, odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený (arbitrárny), či rozporuplný. V prejednávanvej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o relevantné skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci. Podľa názoru dovolacieho súdu sa sudy nižšej inštancie vyčerpávajúco venovali všetkým pre vec rozhodným aspektom prejednávaného sporu vrátane odvolacej argumentácie žalobcu, s ktorou sa osobitne a dôsledne vysporiadal odvolací súd v jeho rozsudku (viď body 38. až 63. rozsudku odvolacieho súdu). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

16. K dovolacej argumentácii žalobcu ohľadom nevykonania dôkazov odvolací súd uvádza, že i keď právna úprava ukladá sporovým stranám povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd nie je viazaný návrhmi na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečiť dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu na vykonanie dokazovania, a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, bolo vecou súdu a nie účastníkov konania. Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania. V rozhodnutí, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 125/1999, najvyšší súd vysvetlil, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Súčasná rozhodovacia prax dovolacieho súdu na samej podstate týchto skorších právnych záverov najvyššieho súdu nič nezmenila. To znamená, že pokiaľ súd prvej inštancie nevykoná žalobcom navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov, listinami, (napr. súdnym spisom Okresného súdu Topoľčany sp.zn. 6C/37/2018) a tento postup náležite zdôvodnil, čo vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia (viď bod 22. rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s bodom 42. až 45. rozhodnutia odvolacieho súdu) nekonal spôsobom relevantným z hľadiska § 420 písm. f) CSP. Treba si uvedomiť,

že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné a ňou označené dôkazy za vierohodné, pravdivé a nepochybne spôsobilé jej tvrdenia preukázať. Tiež platí, že svedok môže vypovedať o tom, čo svojimi zmyslami vnímal, neprislúcha mu, aby vnímané skutočnosti hodnotil a z nich vyvodzoval skutkové alebo právne závery; svedok preto o svojich skutkových a právnych názoroch nemôže byť vypočúvaný, súd k ním pri hodnotení výpovede svedka neprihliada.

17. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namieta správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom v otázke kumulatívneho nenaplnenia všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu (existencie protiprávneho konania, vzniku škody a príčinnej súvislosti). Dovolací súd k tomu uvádza, že už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a tiež 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 7Cdo/26/2010, 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je ani v súčasnosti (po 1. júli 2016) žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dovolateľom tvrdenú vadu zmätočnosti, zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/86/2020). V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2019 sp. zn. I. ÚS 61/2019 aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje CSP, je opodstatnený názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúci odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP (9Cdo/248/2021, 9Cdo/73/2020, 9Cdo/121/2020). Napokon v kontexte správneho právneho posúdenia veci a dovolacej námietky o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia je potrebné uviesť, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Inak povedané nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dôvod na konštatovanie nedostatočného odôvodnenia ako prvku nesprávneho procesného postupu, ktorým by sporovej strane bolo znemožnené uskutočňovať jej procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP (napr. III. ÚS 612/2022). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Otázkou správneho právneho posúdenia veci by sa dovolací súd mohol zaoberať (len) pri dovolacom dôvode v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ktorý ale žalobca neuplatnil.

18. Nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2018, 3Cdo/94/2018, 6Cdo/69/2020, 9Cdo/209/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

18.1. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, ako súdy vyhodnotili vykonané dokazovanie, táto otázka je už vecou procesu hodnotenia dôkazov súdom ovládaného zásadou voľného hodnotenia dôkazov, pričom dovolací súd jej porušenie nezistil a má za to, že prijaté skutkové závery odvolacieho súdu nevykazujú žiadne známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmého omylu. Zásada voľného hodnotenia

dôkazov vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP, normatívne vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov robí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu.

18.2. Z hľadiska namietaného spôsobu zabezpečenia písomnej výpovede svedkyne S. v kontexte nepripustenia niektorých otázok žalobcu, alebo vykonania dokazovania výsluchom žalovanej v jej obydli bez účasti žalobcu sa dovolateľovi nepodarilo preukázať postup priečiaci sa procesnému poriadku. Dovolateľ totiž ohľadom uvedených otázok, v podstate v dovolaní len zopakoval odvolaciu argumentáciu bez toho, aby reagoval na závery odvolacieho súdu uvedené v bode 46. až 54. jeho rozhodnutia a vo vzťahu k týmto uplatnil svoju dovolaciu argumentáciu. Závery odvolacieho súdu, podľa ktorých nedošlo k namietaným vadám pri zabezpečení, obstaraní a vykonaní dôkazov súdom prvej inštancie s odkazom na konkrétne procesné normy a právne úvahy odvolacieho súdu, dovolateľ v dovolaní nenapadol (nevymedzil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP), preto sa tieto otázky nemohli stať predmetom dovolacieho prieskumu pred dovolacím súdom (§ 440 CSP). Ide tu o skôr (vyššie) formulovanú požiadavku, že „z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.“.

19. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolateľovi sa nepodarilo preukázať nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mu mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere (intenzite), že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

20. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal nárok na ich plnú náhradu, pretože výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu z procesného hľadiska zavinil žalobca (§ 256 ods. 1 CSP).

21. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.